

**[BEZ]
OTCE**

[BEZ]
OTCE

Existuje teorie pěti jazyků lásky.
Povzbuzující slova, společné trávení
času, dárky, pomoc, dotyky. Ale co
když jeden z hlavních lidí, který ti to
mohl ukázat, zmizel z tvého života?

V této knize jsou příběhy a rozhovory
s lidmi, kteří vyrůstali bez vlivu, a nebo
s minimálním vlivem otce na výchovu.
Jak se s tímto problémem vyrovnávají
lidé různého věku a jak s ním žijí.

OBSAH

4–17	ALENA
18–40	JAN
41–60	JULIE
61–80	MAŠA
81–100	TIMUR
102–120	JULIE
121–140	TOMÁŠ
141– 160	INA

Potřebuješ obrázky?

Jde o to, že nemáme skoro žádné fotky.

Možná je tu jedna, která byla u jeho hrobu. Všechny ostatní jsou u mé mámy na venkově (babička je v Rusku), pokud v tom vlhkém domě neshnily.

Ne, nepotřebuju.

Stačí jenom to, co si pamatuješ, tvé vzpomínky.

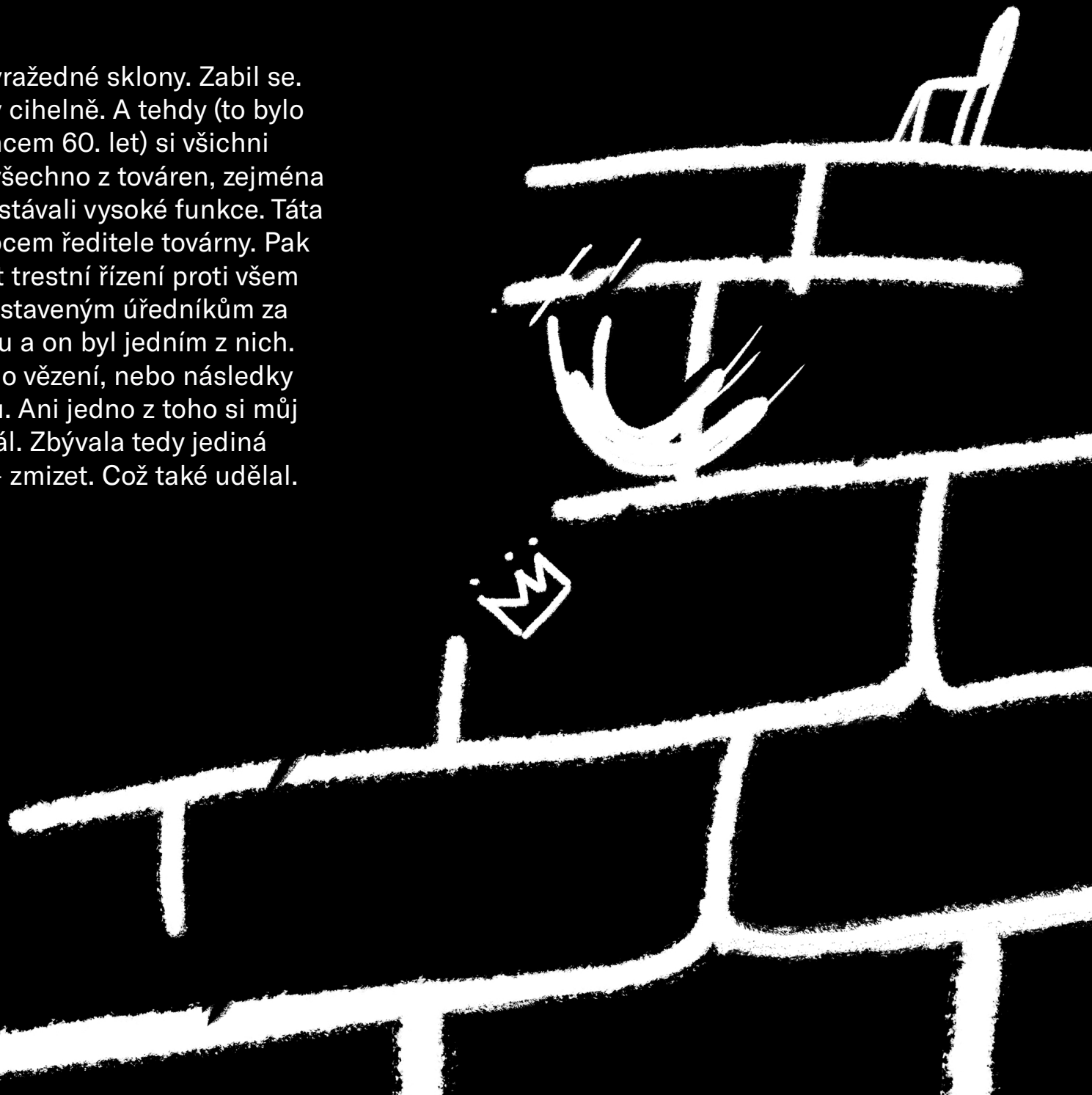
ALENA

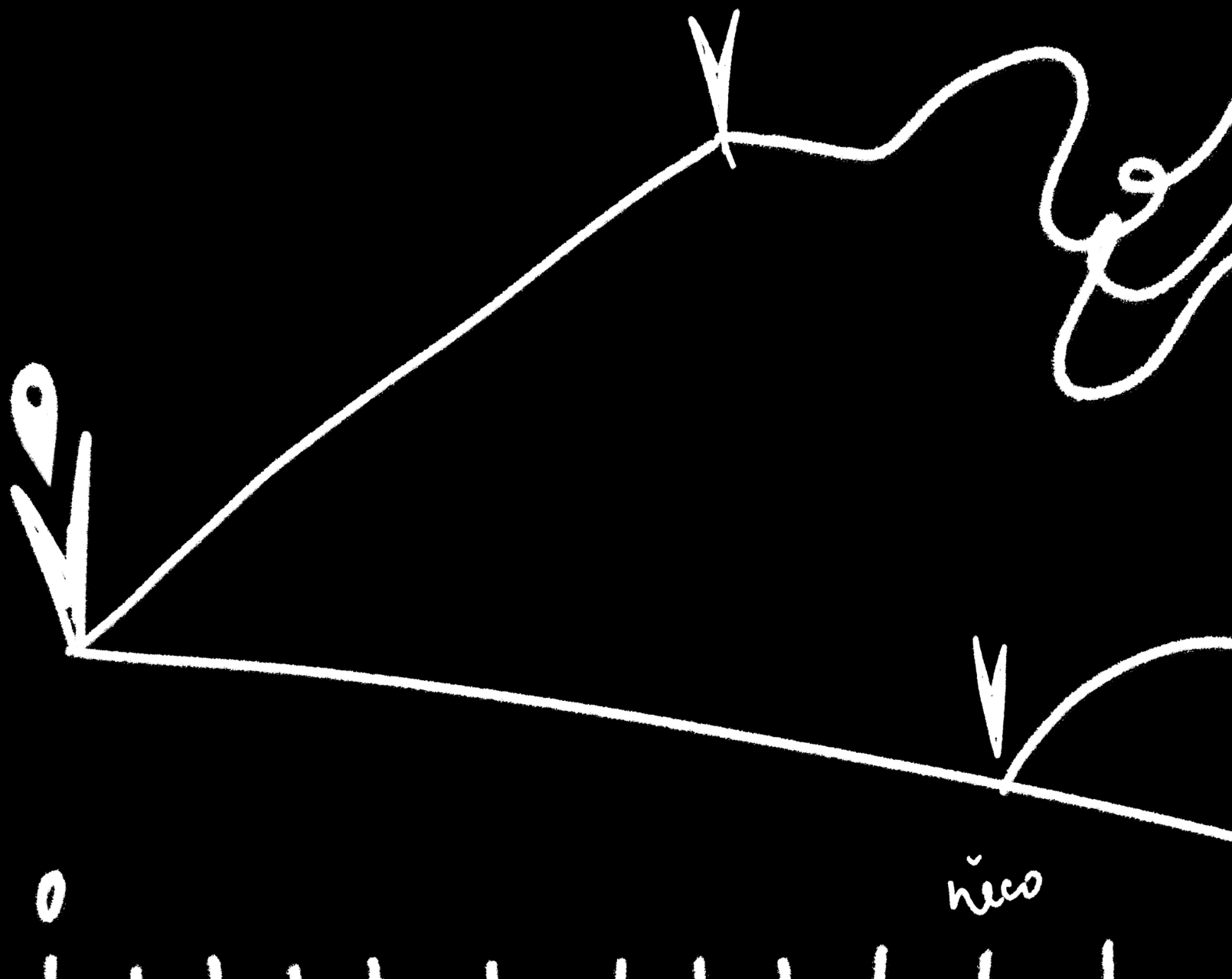
nebo moje máma

59 let

Měl sebevražedné sklony. Zabil se. Pracoval v cihelně. A tehdy (to bylo někdy koncem 60. let) si všichni odnášeli všechno z továren, zejména ti, kteří zastávali vysoké funkce. Táta byl zástupcem ředitele továrny. Pak začali vést trestní řízení proti všem vysoce postaveným úředníkům za zpronevěru a on byl jedním z nich. Buď hrozilo vězení, nebo následky pro rodinu. Ani jedno z toho si můj otec nepřál. Zbývala tedy jediná možnost – zmizet. Což také udělal. Zabil se.

Tatínek s maminkou žili dlouho na Uralu. Seznámili se v rodné vesnici, ale pak otec odjel studovat na Ural a matku poslal do Uzbekistánu pracovat na univerzitu. Táta ji pak vyzvedl a oba se vrátili do města poblíž jejich rodné vesnice.

Když získal hodně peněz, koupil si dům. A jak říká teta: „Mohl z toho postavit hrad!“ Ale nevyšlo to. Dům zůstal nedokončený a matka ho musela zaplatit ze dne na den.

VZPOMÍNÁM SI

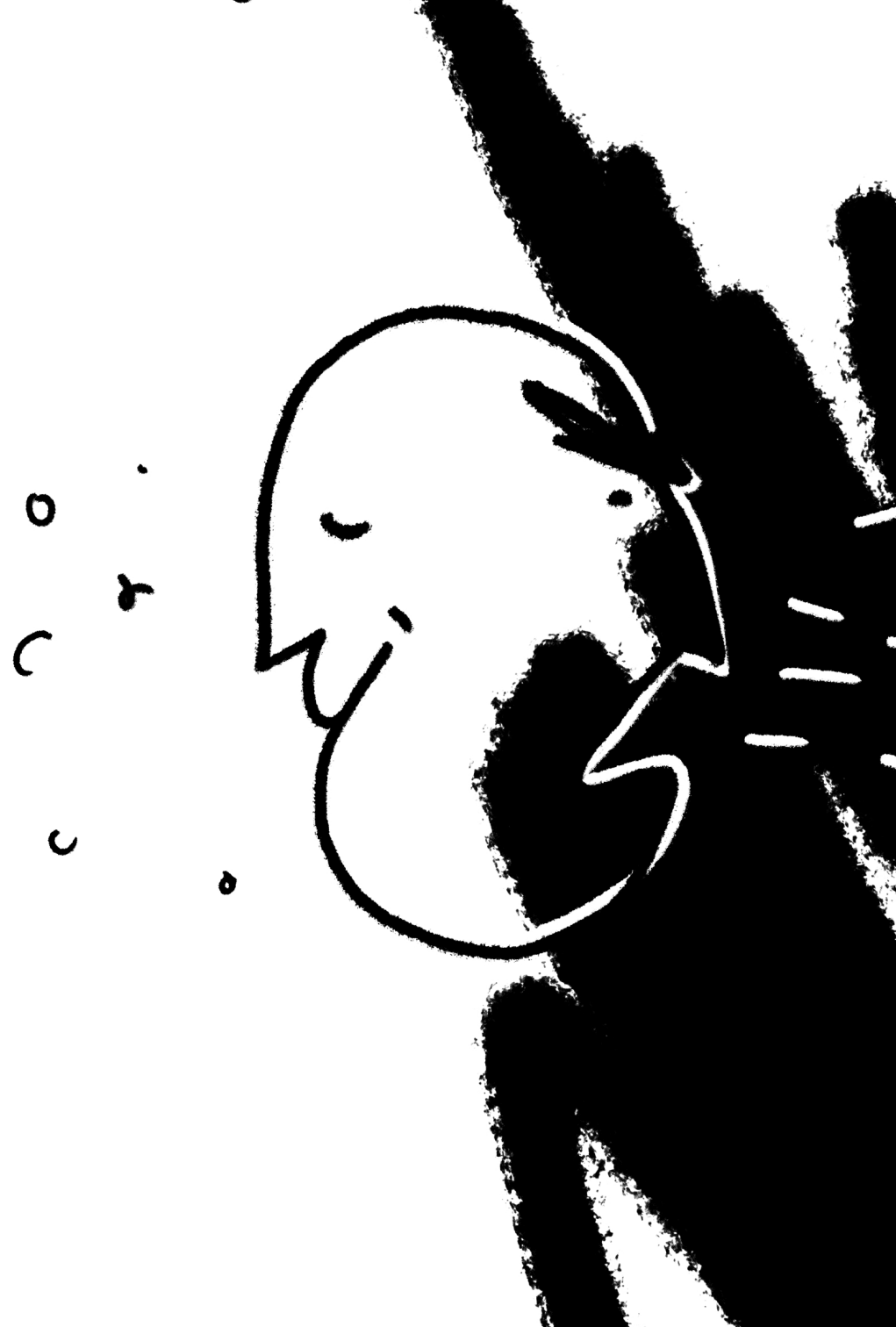
...jak po práci přijel autem a odvezl mě a mou sestru. Maminka nás oblékala velmi pečlivě, všechny jsme byly nažehlené, na šatech jsme měly bílé mašle. A chodili jsme do parku, největšího parku ve městě. Pocházel z rodiny, kde všichni rádi chodili ven a slavili každou příležitost. Tady jako vždycky něco oslavoval a my jsme běhali kolem.

...na procházku se psem v parku. Pak ale zmizel. Matka toho psa poslala pryč.

...že moje sestřenice mi říkají, že si s nimi otec hrál, jako by se nechumelilo. Uměl a chtěl si hrát s dětmi. Bylo vidět, že ho to opravdu baví, a nedělal to z prospěchářství.

V té době jsem chodila do první třídy.
Moc si toho o něm nepamatuji.

Všichni říkají, že byl velmi veselý,
ale velmi rozporuplný a vznětlivý.
A s matkou nežili moc dobře.
Znáš mou matku (babičku), je to
velmi tvrdohlavá a nedůtklivá osoba.
Dostane záchvat vzteku, něco
řekne a pak zapomene, ale ona si to
pamatuje. Byli jako dva protiklady.

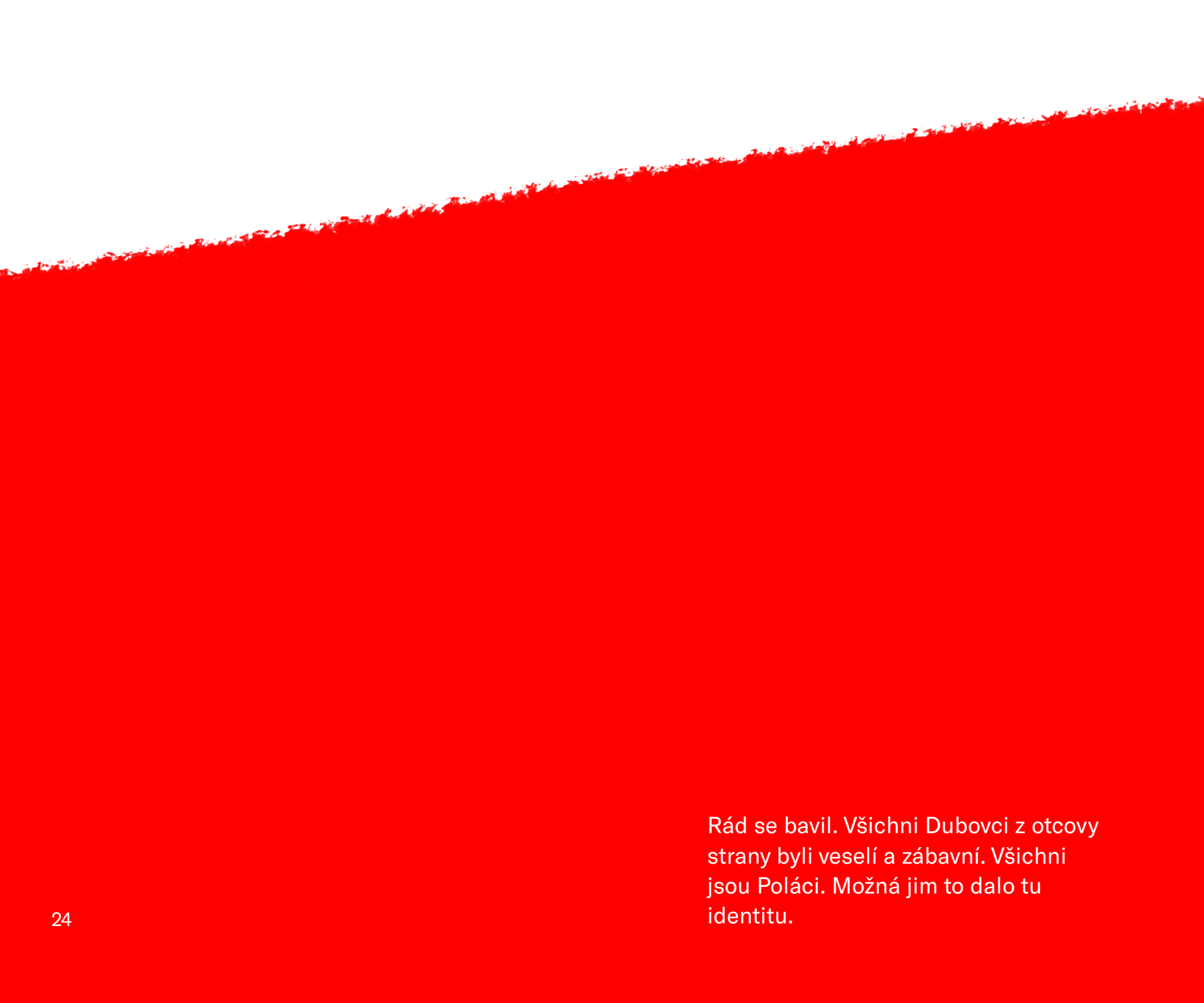
Vzpomínám si, jak jsem na jaře
dostala k narozeninám plastovou
lodku...

20 a když tekly potoky, jsme ji šli
spustit na vodu.

Vzpomínám si, že se vždy dobře oblékal
a oblékal i mou matku. Nebyl příliš
vysoký, ale to mu nevadilo. Jeho rysy mi
připomínají Leonarda DiCapria v jeho
věku, jen tátův obličej byl hubenější.
Některé rysy byly však podobné.

Rád se bavil. Všichni Dubovci z otcovy strany byli veselí a zábavní. Všichni jsou Poláci. Možná jim to dalo tu identitu.

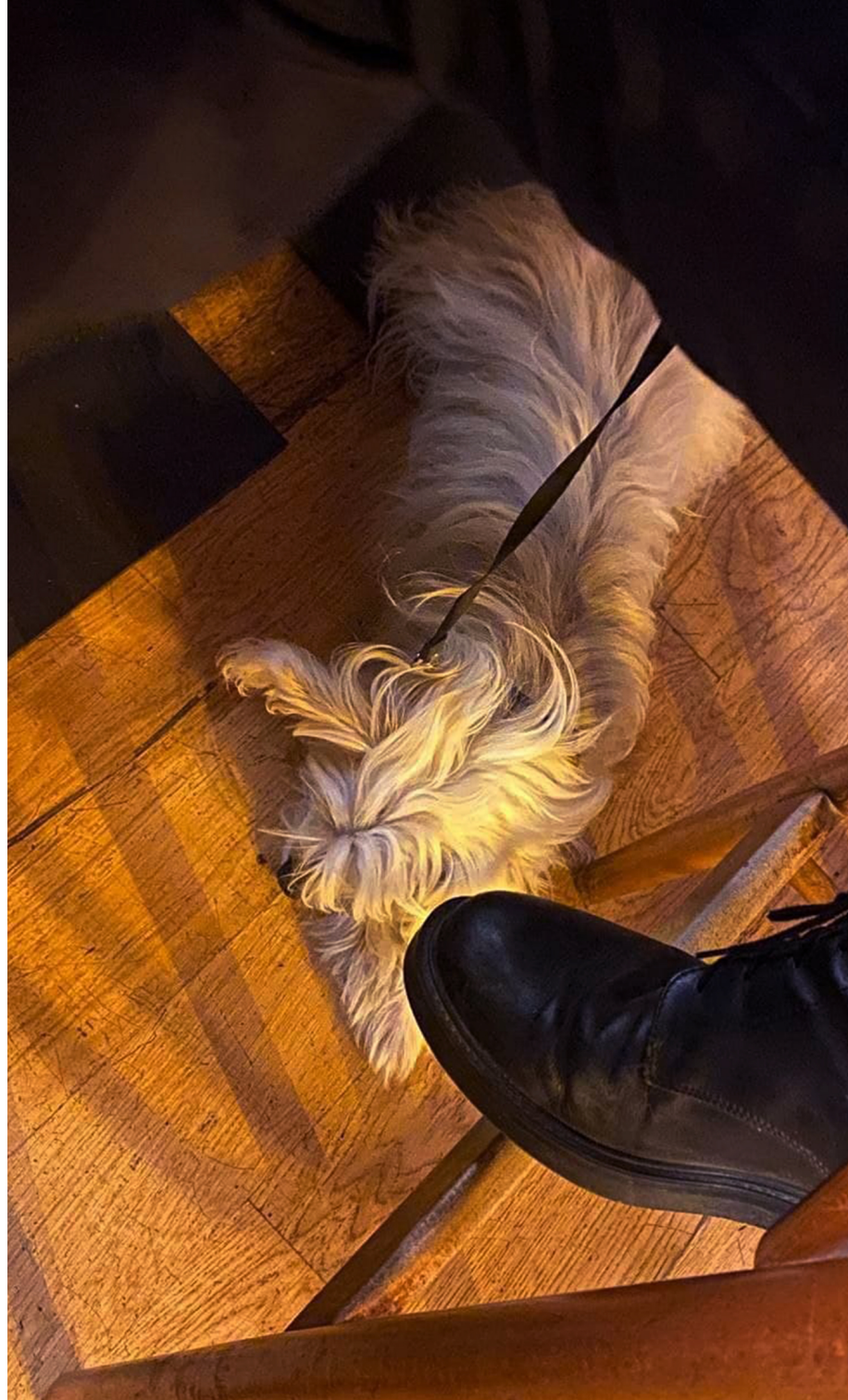
Rozhodně poslední vzpomínka:
Jednou nás rodiče vzali do Moskvy.
Ještě jsem nechodila do školy. Jeli jsme
vlakem a máma s tátou se začali tak
hádat, že nás chtěli v polovině cesty
z vlaku vysadit. Ale jen proto, že jsem
byla malé dítě, se nad námi slitovali
a nechali nás ve vlaku. Nakonec jsme
dorazili do Moskvy.

JAN

44 roky

30 Když se dítě narodí,
má právo mít 2 rodiče.

Dobře, naposledy si vzpomínám na dobu, kdy se rodiče konečně rozvedli, táta bydlel v jiném bytě a já s bratrem jsme za ním každý týden jezdili. A také nás každé školní prázdniny (v létě i v zimě) bral na dva týdny do severní Anglie. A to je poslední období, které si s ním jasně vybavuji.

Myslím, že někdy se v jeho práci stávalo, že musel cestovat i několik týdnů. Byl jsem velmi malý. Byly to pro mě velmi dlouhé cesty. Pokaždé, když se vrátil domů, vzbudila mě a bratra matka a museli jsme vstát a jít za otcem. Ať už se dělo cokoli, museli jsme. Ale vždycky, když přišel, přinesl s sebou dárky.

FREE

y

a

money + family = f

i ll

£

Nevím všechno, ale k rozvodu mých rodičů došlo hlavně kvůli penězům. Bylo mi asi 12 let. V určitém okamžiku přišel velmi vysoký účet za pojištění, a protože nebylo dost peněz (i když oba rodiče pracovali), jediným logickým rozhodnutím bylo rozvést se a odstěhovat se. Přesto vím, že se moji rodiče v té době milovali.

Kdyby zůstali spolu,
byl bych úplně jiný člověk.

Šachy. Ano, ano, hrával jsem s otcem (a přitom vytáhl šachovou soupravu, která patřila jeho otci a kterou mu pak daroval). Otec mě naučil hrát šachy, když k nám domů přišli jeho přátelé a všichni jsme hráli společně. Byly to tři šachovnice pro čtyři nebo šest lidí, skutečný turnaj. Pili pivo, hráli šachy a všechno to bylo velmi dlouhé. Vzpomínám si, že jsem k němu občas chodil a dodnes si pamatuji vůni piva, které pili.

Nikdo jiný nemůže mého otce nahradit.
To není možné.
Protože jen můj otec je můj otec.

Za těch 18 let, co jsem otce neviděl,
se stihl oženit ve Venezuele, mít dítě,
rozvést se a nyní má třetí ženu v Číně.

Mám nevlastního bratra ve Venezuele,
ale nikdy jsem ho neviděl. Rád bych se
s ním setkal, protože máme společného
otce. Ale vím, že ani můj otec s ním
neudrží kontakt, stejně jako s mým
vlastním bratrem. A oba mu neodpustili.

Čína

Here!

Where?

S otcem jsem se setkal jen proto, že byl v New Yorku a byla to jediná příležitost ho vidět. Byl to velmi krátký rozhovor, což není překvapivé, v podstatě se už neznáme.

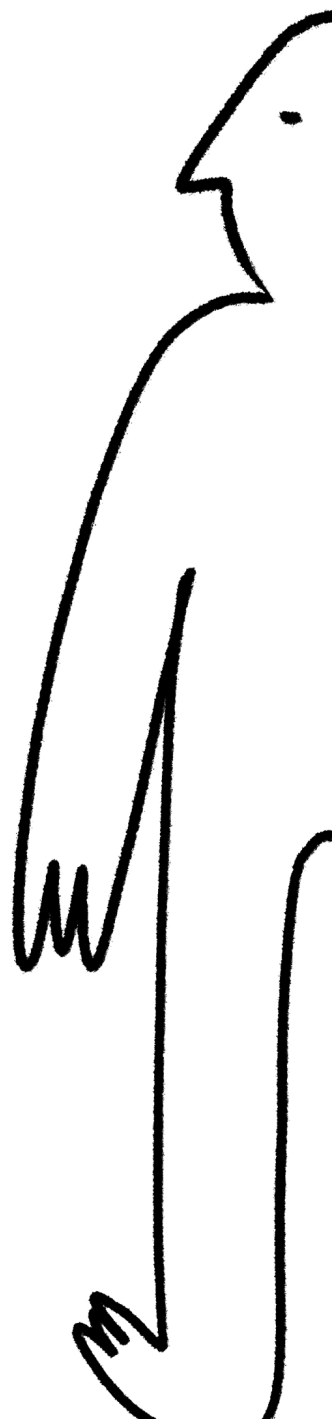
Bluetooth

Momentálně viditelné pro okolní zařízení

DOSTUPNÁ ZAŘÍZENÍ

● Otec za 18 let

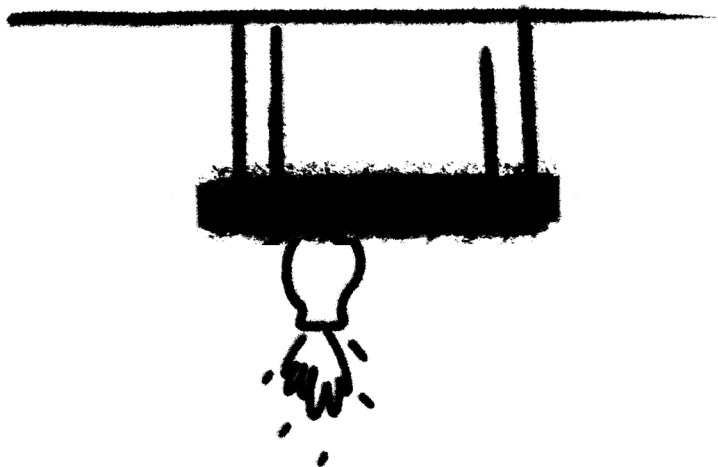
Jak jsem vnímal otce v různých obdobích svého života:

Před rozvodem: Hodně jsme si hráli, hodně jsme žertovali, byl to velmi dobrý otec. Myslím, že jsem měl docela šťastné dětství.

Po rozvodu, ale ještě v Belgii: Byl velmi přísný a vznětlivý. Když se něco pokazilo, okamžitě začal křičet, a to velmi hlasitě. Báł jsem se ho. Byl jsem velmi opatrný.

Poté, co zmizel, jsem žil jen v myšlenkách na to, jaký byl otec, a vzpomínal jsem na něj jen v dobrém. To mi pomohlo jako teenagerovi. Nevlastního otce jsem nevnímal jako otce, protože to nebyl můj otec.

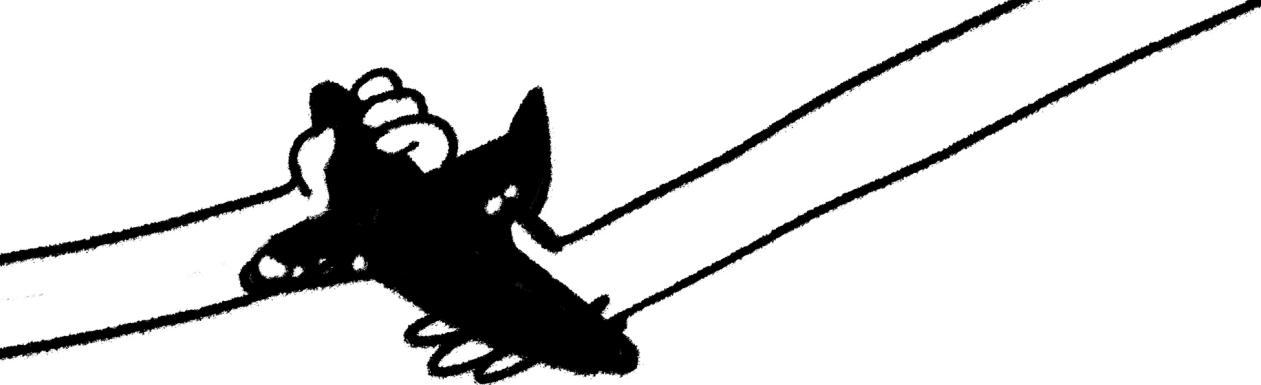
Nyní. Nyní je ve věku, kdy potřebuje pomoc. A v tuto chvíli mu ji mohu dát. Zastavili jsme se ve fázi „rodiny“, ale nejsme blízko.

„Stoly se obrátily.“ Když jsem byl malý
a potřeboval jsem pomoc, nebyl tam.
Ale teď, když je starší, potřebuje mou
pomoc.

Myslím, že jako teenager jsem byl velmi nespolečenský. Nechtěl jsem být v novém domě, protože jsem ho nevnímal jako domov, necítil jsem se tam dobře. Se svou nevlastní sestrou jsem nevycházel. Jediné, co mě zachránilo, byla škola a noční procházky k přítelkynině domů. Když ale máma zjistila, že jsem v noci chodil ke své přítelkyni, rozzlobila se a rozbila mi kytaru.

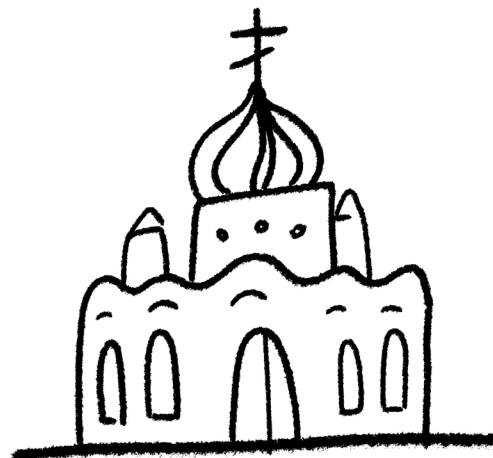

Moje poslední vzpomínka: Bylo to na letišti v Číně. Letěl jsem zpátky do Belgie. Otec se rozhodl, že mě vyprovodí. V jednu chvíli se mu udělalo špatně, upadl a rozbil si nos. Sedím tam a držím ho, zatímco mu teče krev z nosu a on je bezmocný. Jak podivně se život vyvinul, že jsem teď na jeho místě.

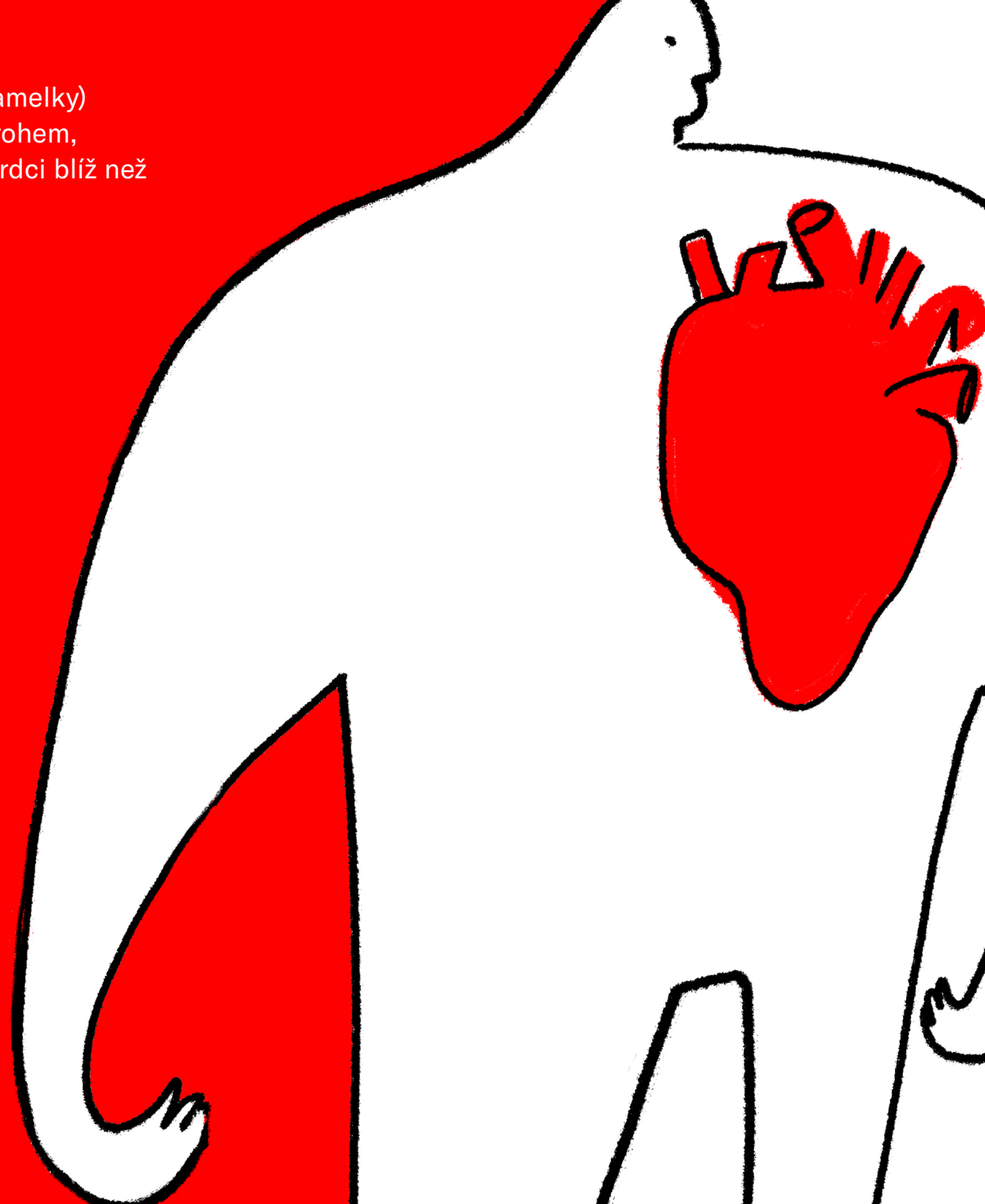
JULIE

22 let

Ráno: jsme před kostelem, nebylo moc jasno, ale spíš zataženo, pamatuji si pár lidí mezi nimiž se začal modlit, klečel, načež prudce vstal a řekl: „Julie, odpusť mi.“

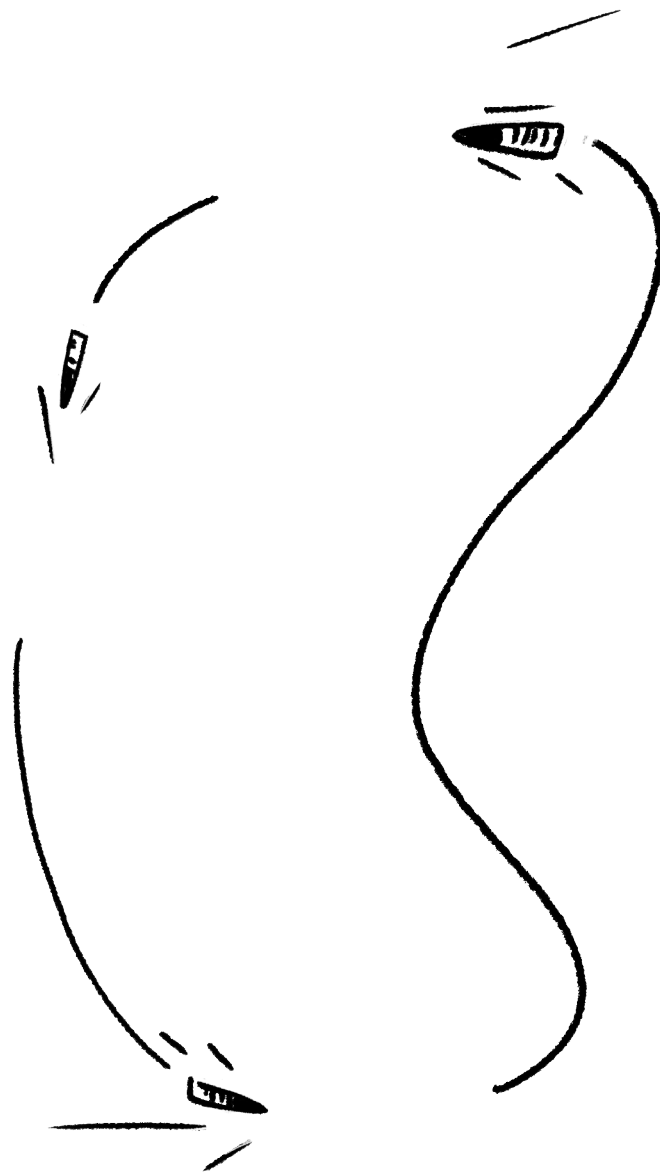
Krabička cigaret (Modré Camelky)
koupená v první trafice za rohem,
pokaždé ty samé. Má je k srdci blíž než
mě.

Umřel. Sbohem pocite bezpečí.

A já prožívám stejný příběh
stále dokola.

Kde pracuje otec?
Čerpací stanice.
Pracuješ na čerpací stanici?
Ne.

Mého otce vidím
v každé roli otce,
v každém filmu.

Je dobře, že mám dědečka,
ale nepotřebuji jeho snahu být otcem,
jeho role je být dědečkem!

MAŠA

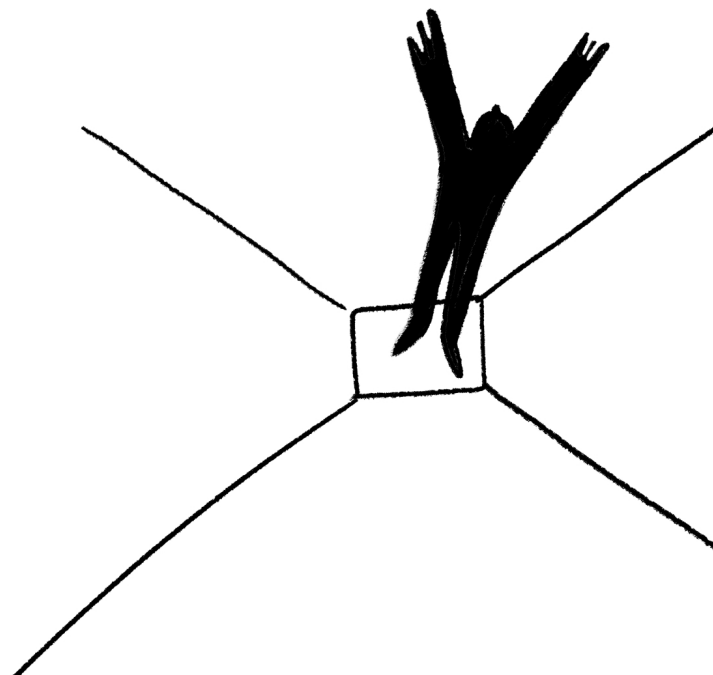
25 let

...neexistují žádné silné vzpomínky,
či lépe řečeno, klíčové vzpomínky
Existoval a to je vše.

Úplně obyčejné, každodenní interakce.

Když mi bylo osm let, rodiče se
rozvedli. Začala jsem žít s babičkou
a matkou, ale matka nebyla skoro
vůbec doma, věčně v práci či s dalšími
muži.

Otec mě navštěvoval jen občas. Se
zájmem se mnou hrál různé vzdělávací
hry, ale i různé počítačové hry, na
obchod, piškvorky...

Táta, i když zřídka, k nám stále chodil. To už si máma našla muže, který byl často u nás doma. Táta se mnou sedí v kuchyni, hrajeme si a on jí banán. Pak ale do bytu přijde maminčin mladý partner, jako by to byl jeho vlastní domov. Na to táta jen odejde a nechá na stole napůl snědený banán i se slupkou.

Když jsem byla starší, tedy asi patnáct let a víc, začala jsem ho navštěvovat sama. Ale je tu problém, má další rodinu a další dítě...

Jeden z matčiných mužů nás okradl.
Využil mě a ukradl mi fotoaparát, který
jsem dostala k narozeninám.

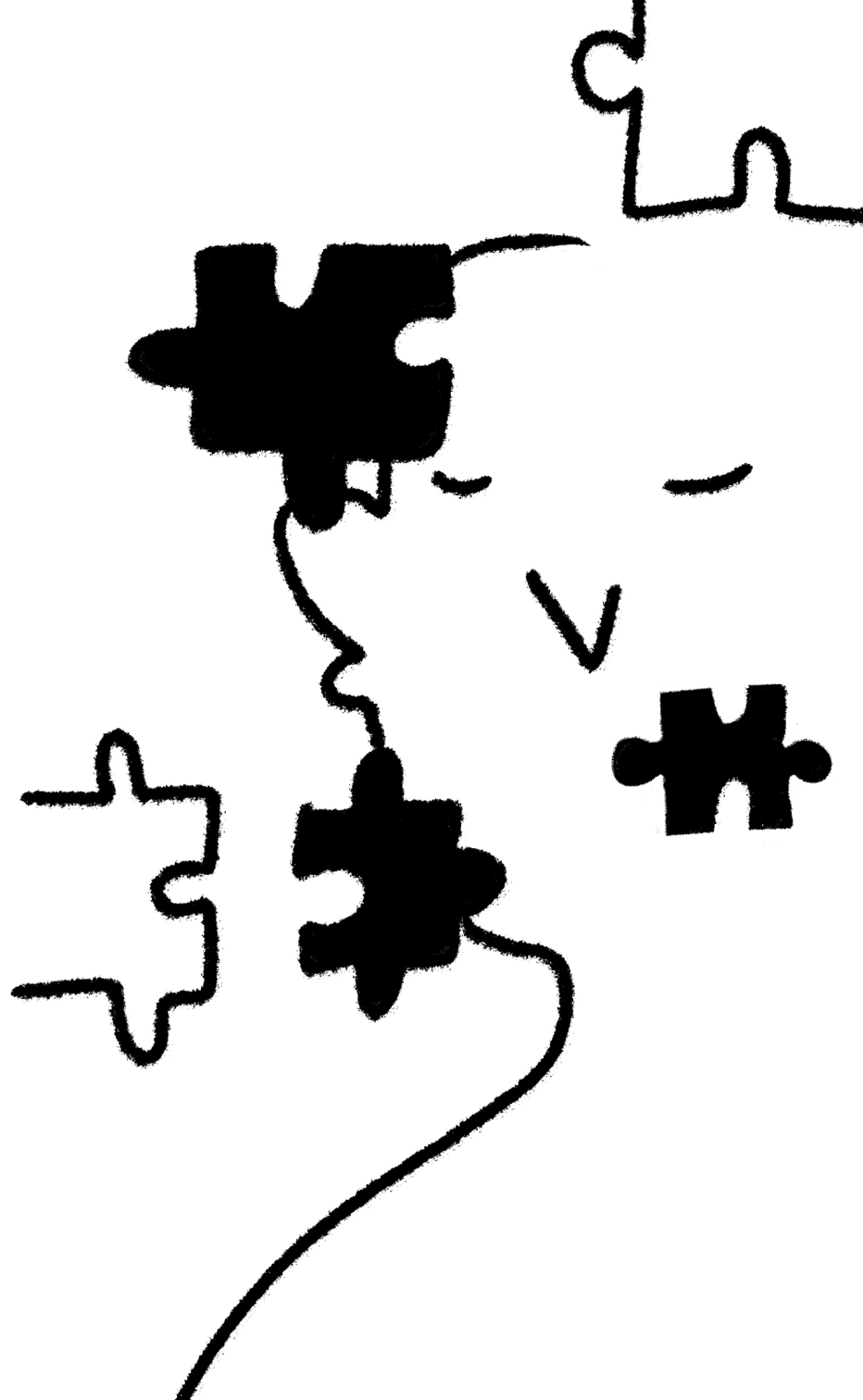
Žádný z matčiných partnerů se
nesnažil a ani mi nechtěl nahradit
otce. A nepotřebovala jsem to ani já.

Mám otce.
Proč hledat dalšího?

Tátův přístup k nové rodině:
dalšímu dítěti vše

pro mě nic

Jednou jsem šla navštívit tátu, byla tam
moje nevlastní sestra Dáša a běžela za
tátou, nechtěla ho pustit z ruky.
Co kdyby se jí stalo to samé, co mně?
Ne, je mi té holky líto, to jí nepřeji.

Chybějící obraz rodičů, otce i matky,
to je jako snažit se poskládat puzzle
bez detailů.

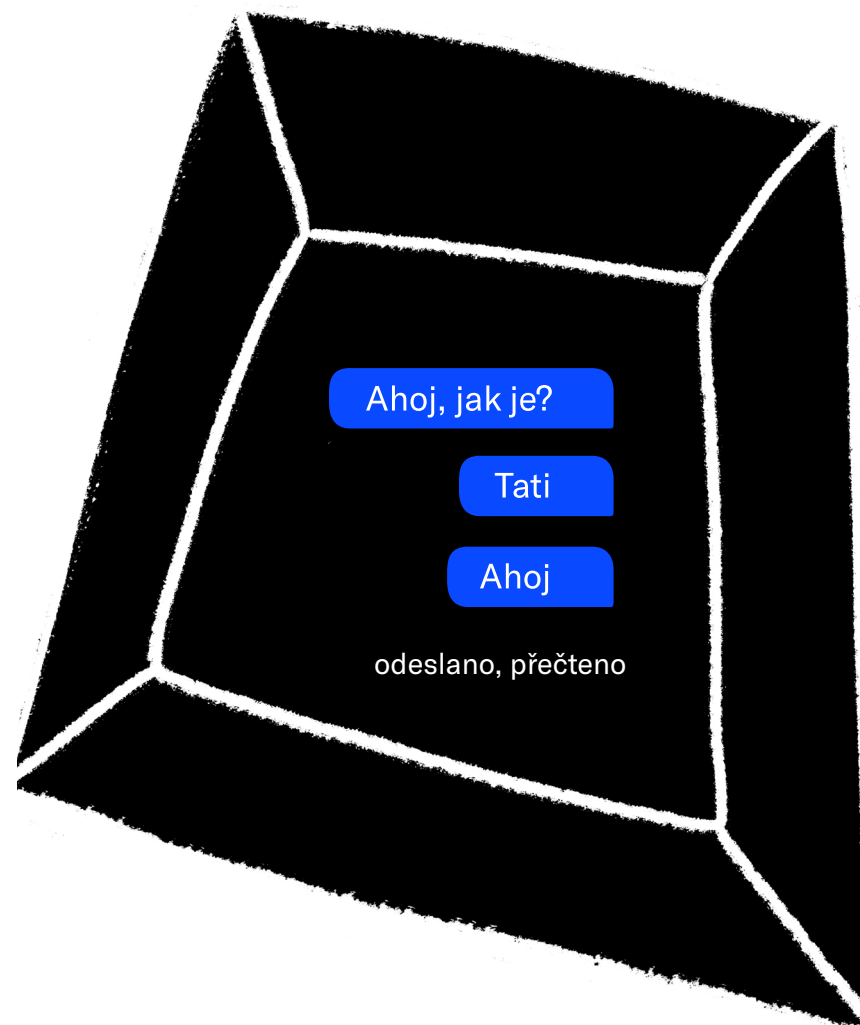
Tati, já chci kolo. Můžeš mi ho koupit, prosím?

Jsi si jistá, že ho chceš? Možná ho nechceš.

Ale já ho opravdu chci. Dokonce jsem se naučila na kole jezdit...

On si koupil kolo a já jsem si ho koupila za vlastní peníze.

A Dáša dostává od dětství různá kola pro různé úrovně jezdeckých dovedností. To je ona! Moje zášť z dětství!

Neplatil výživné... Donutil mě podepsat
zřeknutí se výživného ve svůj prospěch.
Netvrdí, že je otcem.

Jedna zpráva: „Ahoj. Jak to jde?“
a pak se na půl roku odmlčíme.

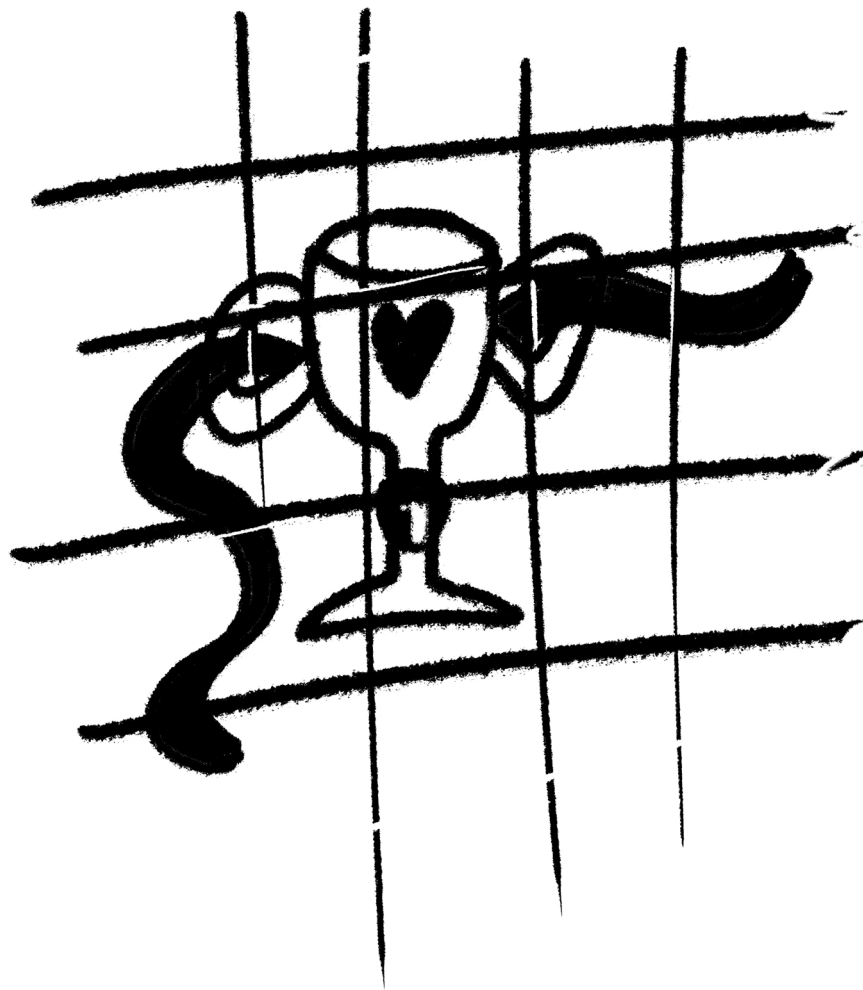
Je mi 12 let. Přesně rok jsem ho
neviděla ani o něm neslyšela.

A já mám zájem s ním mluvit, je to zajímavý člověk, jde to snadno. Ale vždycky je to před někým. Nikam nechodíme, zůstáváme doma. Nebo s ním chci jít na ryby. A pouze s ním. Ale nefunguje to. Vždycky se najde něco, co stojí v cestě.

Mám tátovi říct, jak se cítím, a hodit na něj i všechnu svou nelibost?
Asi ne, nikdy mu neřeknu, co k němu cítím...

Lásku je třeba si zasloužit?

Sama jsem si to uvědomila. Ted' jsem konečně Máša.

TIMUR

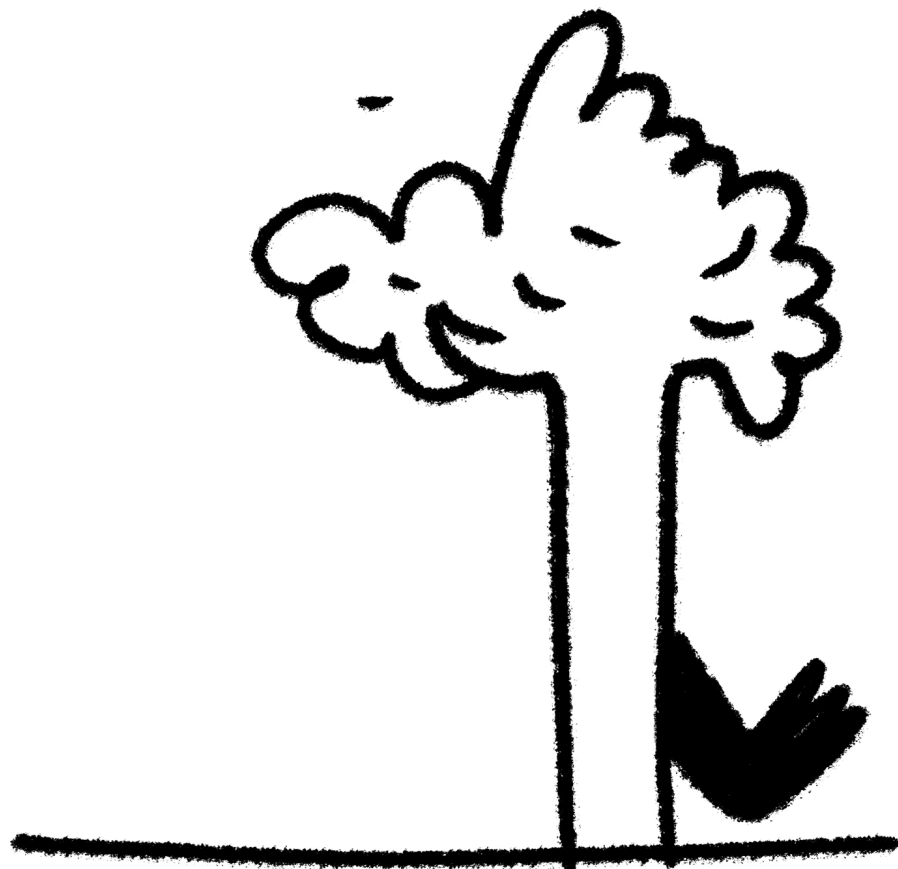
24 roky

Můj otec pil. Byl to alkoholik.

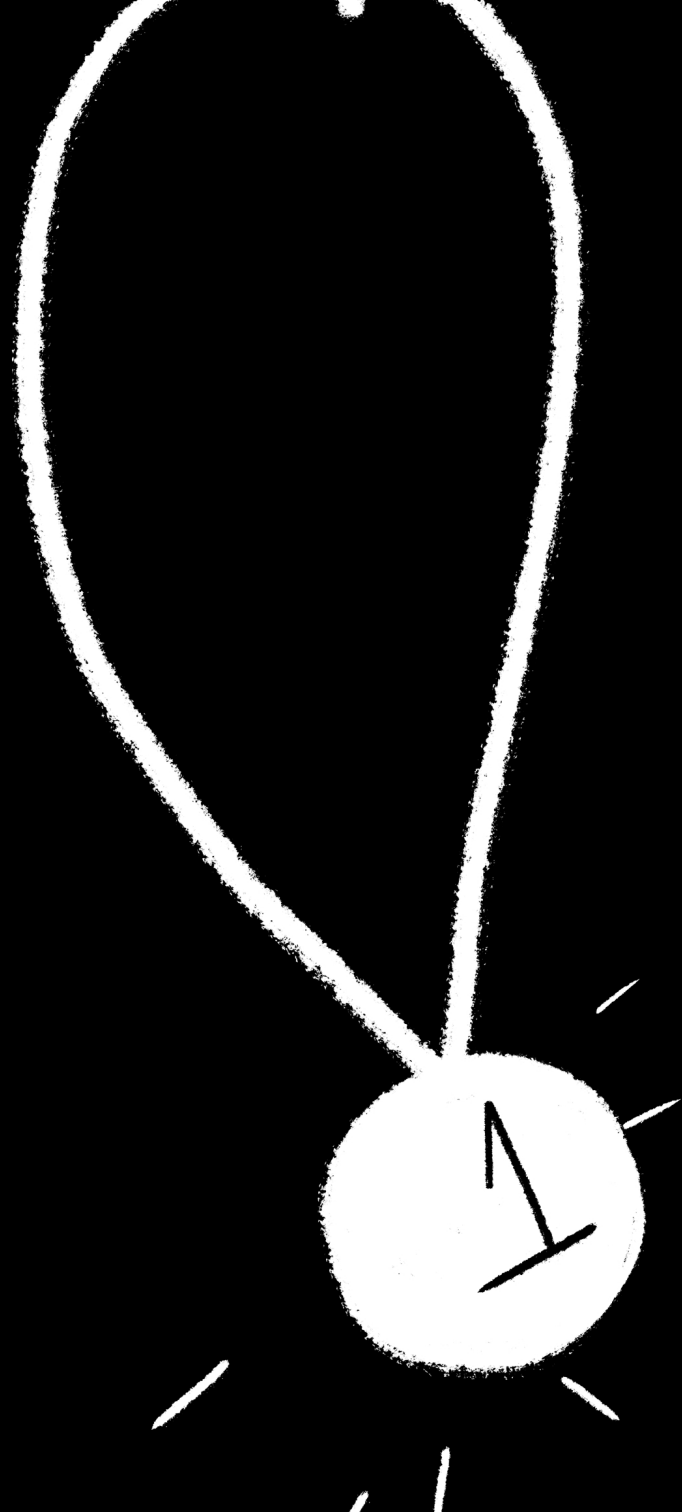

Matka dala otci podmínku, když se odstěhoval. Kdyby přestal pít, teprve pak by mohl zůstat v rodině. Ale vydržel jen rok.

Můj otec zemřel, když mi bylo 13 let.
Předtím jsem s ním přímo nežil od
svých sedmi nebo osmi let. Tak se
stalo, že jsem po celou dobu dospívání
žil bez otce. Pak jsem měl nevlastního
otce, ale to je jiný příběh.

Ano, byly tam i drsné příběhy,
ale život s mým otcem nebylo nic
nesnesitelného. Pro mě osobně byl
dobrým otcem.

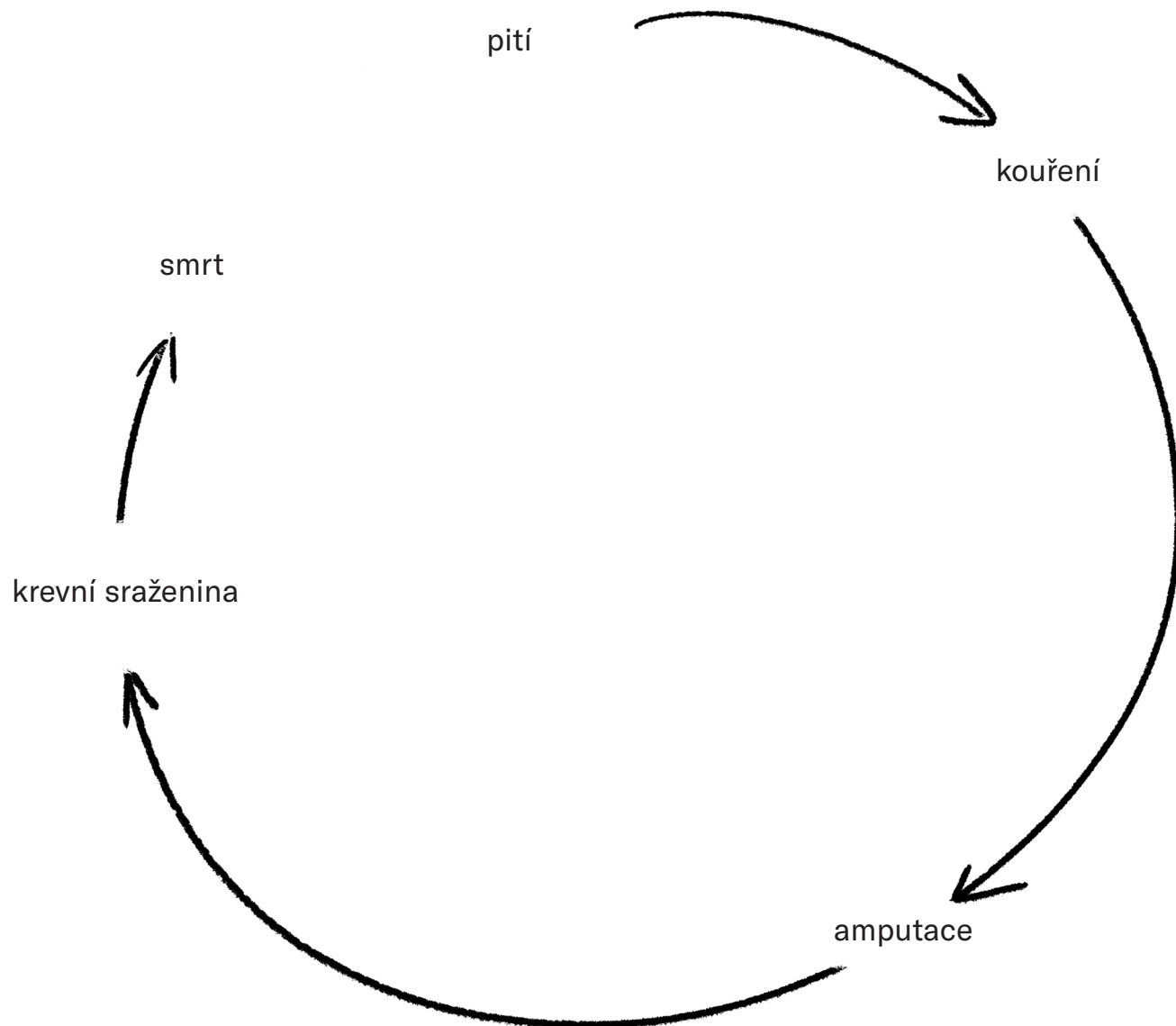
Vzpomínám si, jak mě bral na schůzky alkáčů, nebyl to klub anonymních alkoholiků, byly to jen schůzky mužů (kteří si nepamatují, kdo jsou) a kteří popíjejí po domě. Bylo mi asi pět let a táta, aby se napil s kamarády a nemusel mě hlídat (abych nikam neutekl), mě hodil do díry, ze které jsem se sám nemohl dostat, a seděl jsem v ní celé hodiny.

Matka mi vyprávěla, že byly doby,
kdy přišel domů tak opilý, že ležel na
schodech před bytem a slintal si na
obličej, jak mě otravoval a já křičel
„Tati, nech mě být!“.

Ale to si nepamatuji.

Historie „vývoje“ mého otce:

Jaká může být lidská empatie ve věku
12 let?

Když mi řekli, že můj otec zemřel,
neměl jsem soucit. Vědomí jeho smrti
přišlo pravděpodobně až ve dvaceti
letech, když potřebujete radu od blízké
osoby stejného pohlaví.

empathie

empathie

empathie

the

empathie

ec

~

Když mi bylo 16,
přišel můj nevlastní otec
a naučil mě holit se.
Za to mu patří dík.

Byl to dobrý člověk,
ale necítil se jako rodina.
Žili jsme spolu pět let.
A pak stejně jako můj otec zemřel.
Moji matku to velmi ovlivnilo.
Trávil jsem s ní tehdy hodně času.

Rád bych slyšel někoho, kdo má zkušenosti s mužskou stranou.
S matkou máme dobrý vztah, ale nechtěla mi o tom říct, možná ze studu nebo tak. Proč to všechno říkám?
Jednou se mi stalo, že kondom nešel správně nasadit a při tom se utrhl, a první, co mě napadlo, byla pohlavní choroba. Co s tím? A tehdy jsem pocítil, že mi chybí otec...

+

máma-táta

babička-táta

Nakonec mě vychovávaly dvě ženy:
matka a babička.

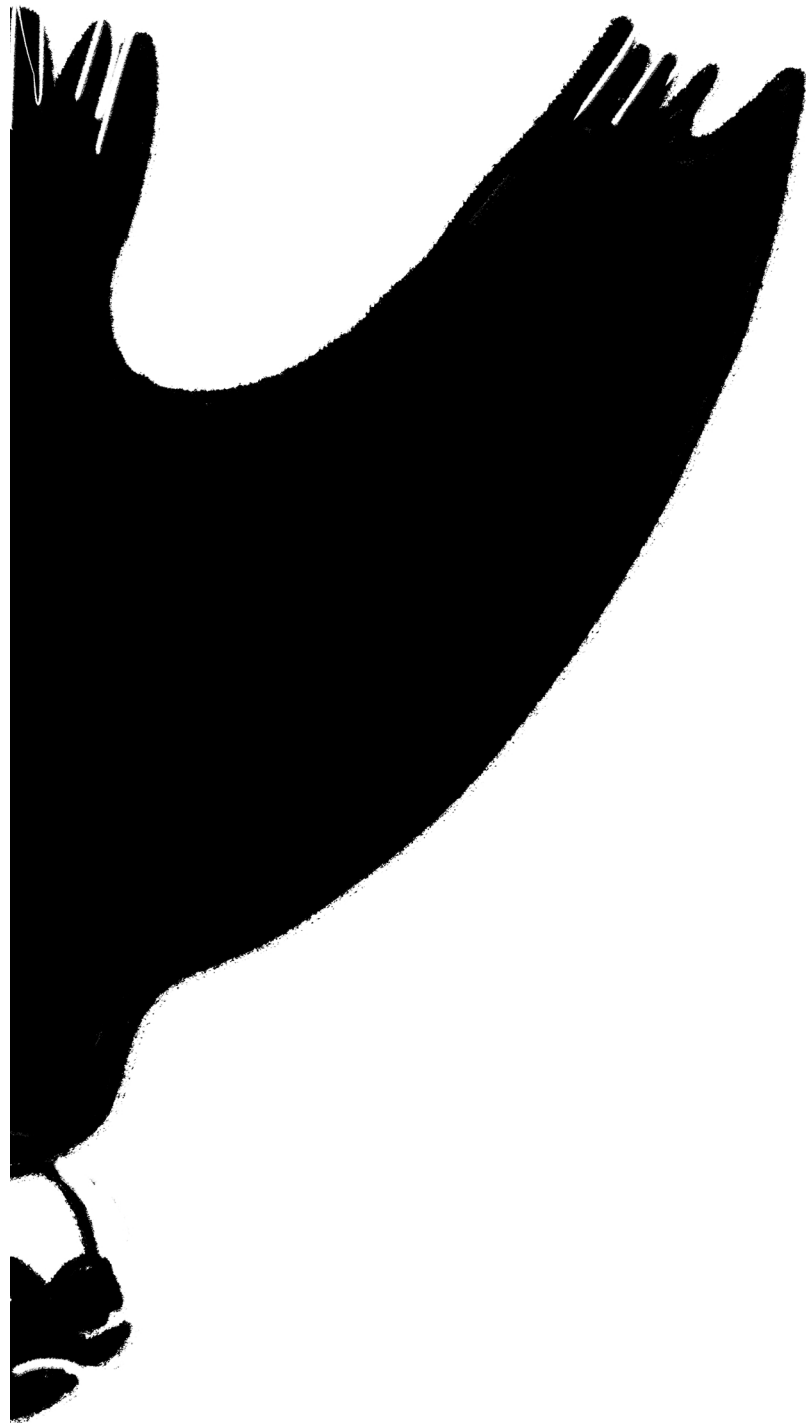
„Musíš si zastrčit košili do kalhot.“

Vše podle knihy.

Říká mi, že je opilý. Úplně blouzní.
Začíná vzpomínat na kamarády
z dětství z města, kde jsme žili, když
jsme byli malí. Vymýšlí si příběhy, které
se nestaly.

V dětství jsem se kvůli vysokým nárokům a očekáváním ze strany matky a babičky bál udělat jakoukoli, i malou chybu. Výsledkem je to, že jdete po ulici a zdá se vám, že všichni kolem vás jsou nepřátelé.

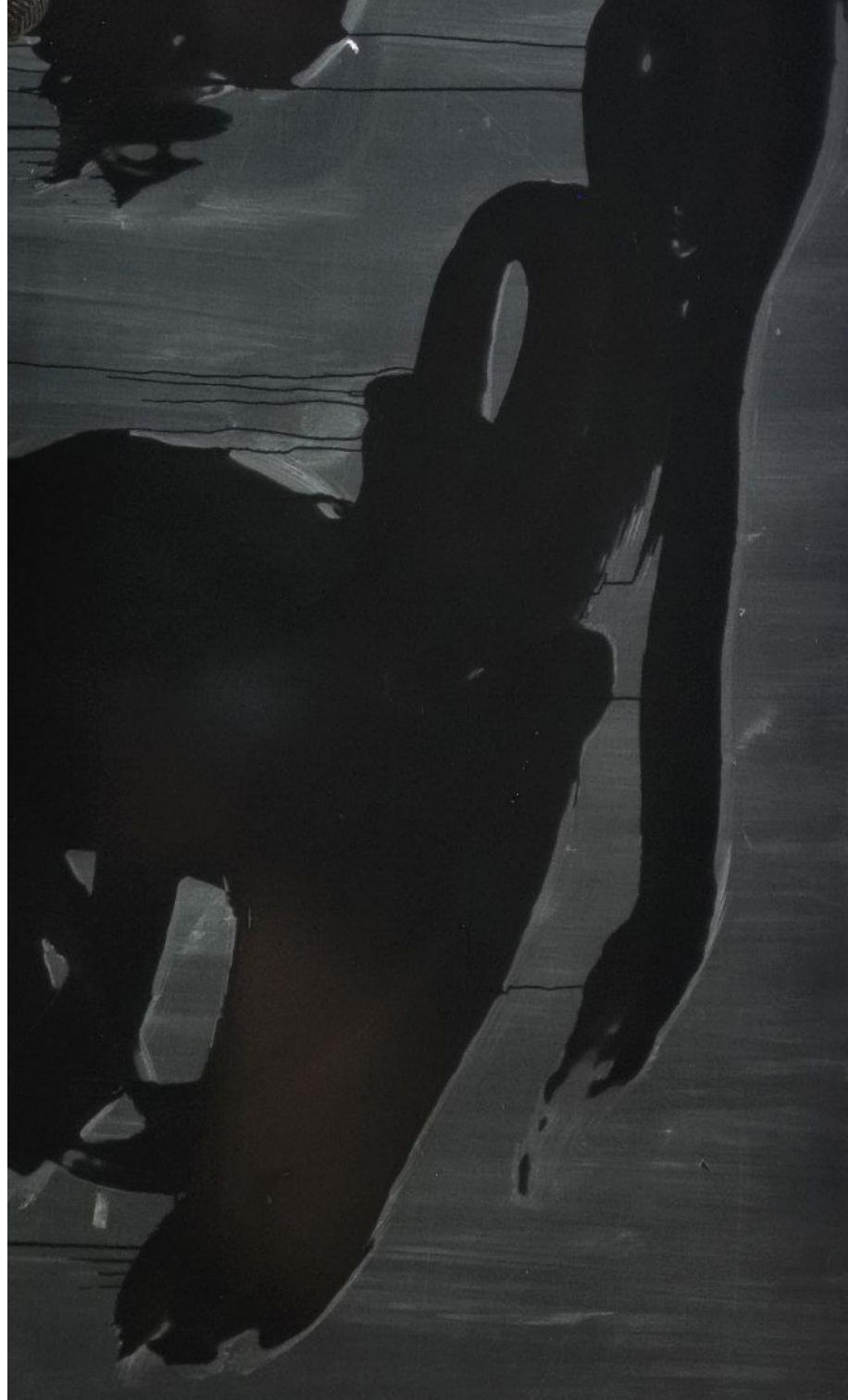

Pravděpodobně dokážu i vtipkovat o smrti svého otce. Nepodceňuji ji a nejsem negativní. Myslím, že je jednodušší vidět situaci tímto způsobem. Nezpůsobil mi žádnou vážnou morální újmu. I když to vypadá přesně naopak.

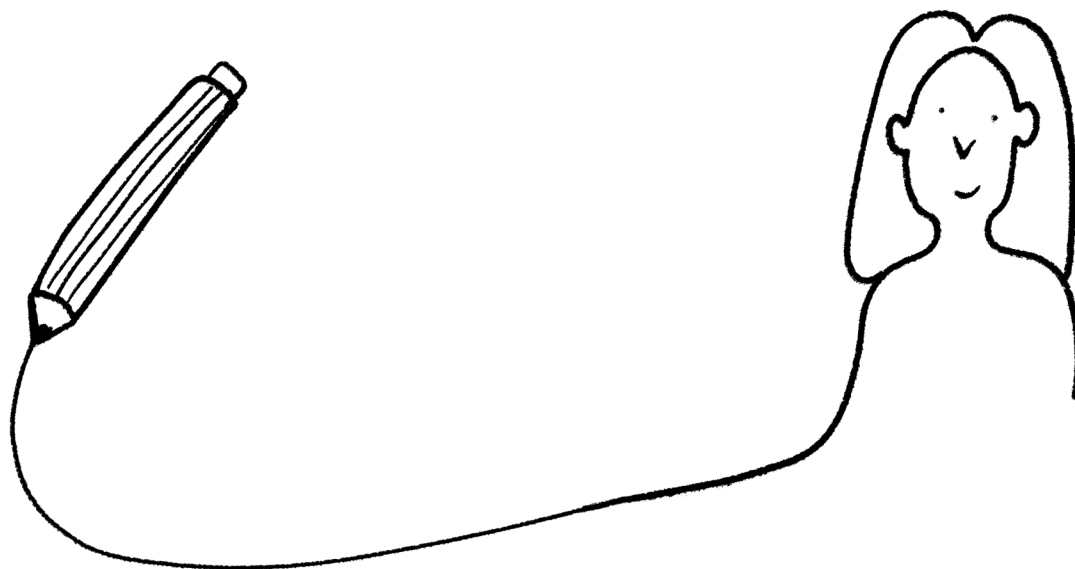
JULIE

22 let

Mám tátu. Ale nežil s námi asi od mých
tří let. Vzpomínek samozřejmě není
mnoho. Ale ty nejzásadnější, které
jsou samozřejmě nechutné, si budu
pamatovat.

.Vždycky jsem měla pocit, že se rodiče nemají rádi. Byla jsem pozdní dítě. Bylo to spíše vynucené uspořádání – jejich manželství. Moje matka mě porodila, když jí bylo 30 let. A celý život, když jsem se dívala na fotky a videa ze svatby, jsem to viděla jako „must have“.

Vždycky jsem měla pocit, že se rodiče nemají rádi. Byla jsem pozdní dítě. Bylo to spíše vynucené uspořádání - jejich manželství. Moje matka mě porodila, když jí bylo 30 let. A celý život, když jsem se dívala na fotky a videa ze svatby, jsem to viděla jako „must have“.

Navzdory všem problémům a chybám mě táta miluje. Já vím, že ano. Můj otec od mých tří let vždycky jezdil na služební cesty, které trvaly rok nebo dva. Chodil tam jen proto, aby nám vydělal peníze. Sám je hloupý a byl to jediný způsob, jak mohl vydělat peníze.

Bydleli jsme v nějakém starém bytě.
Nic v něm nebylo. Táta tam také nebyl.
Jen moje matka, která se snažila uživit
sebe i mě.

Jeden rok to bylo tak zlé, že máma
kupovala ty nejlevnější párky,
které měli v obchodě, sama z nich
vdechovala páru a mě je nechávala
jíst. Byly nejmenší, nejlevnější,
nejnechutnější a nejnepřirozenější.
Někdy se do nich přidávala
bramborová kaše. Táta tehdy odjel
vydělávat peníze a nedostal zapláceno.
Na nic nebyly peníze.

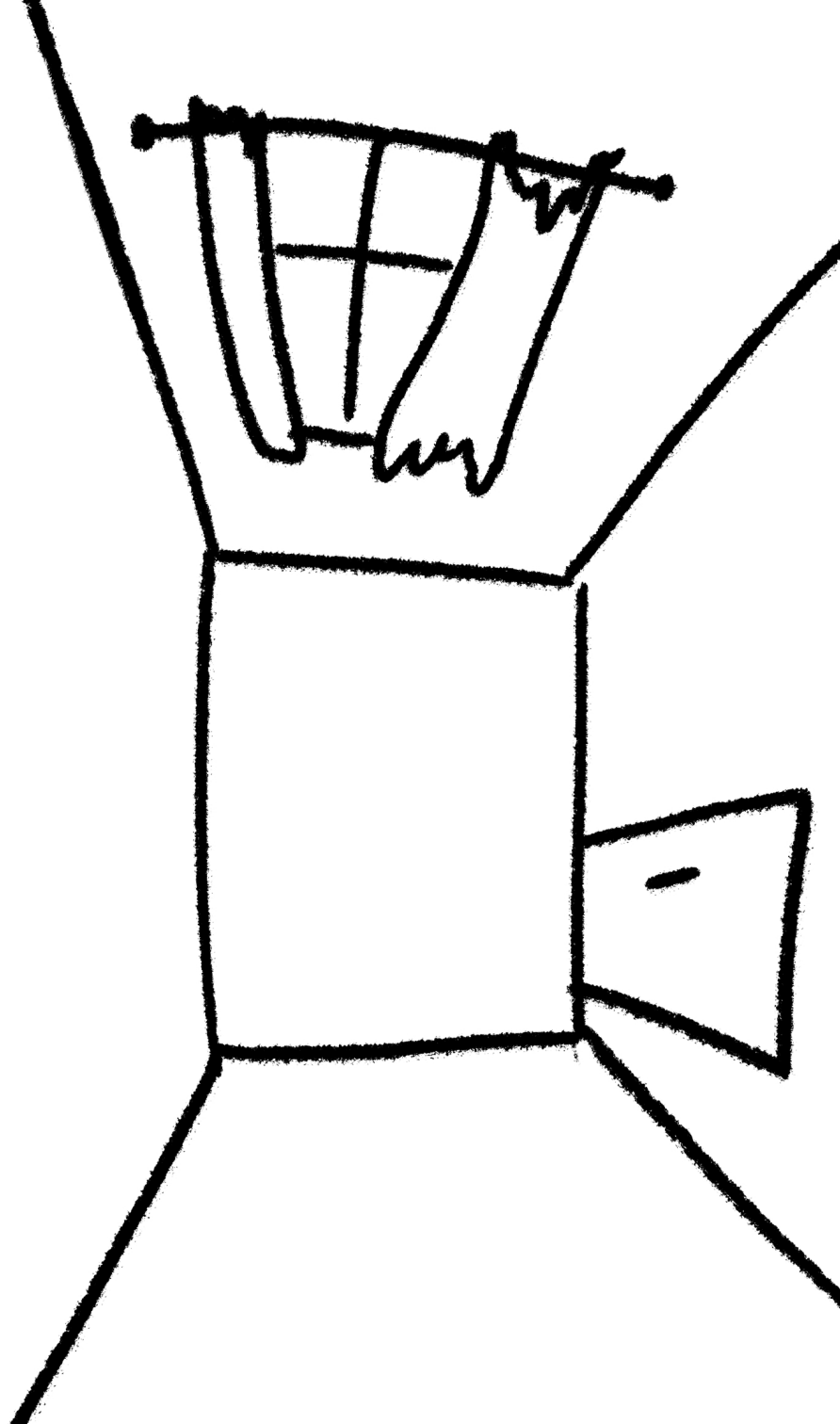
Nepamatuji si, kdy jsem mu volala já
nebo kdy on mně.

Spíš zavolám mámě
a ona ho pak pozdraví.

148 Na jednu stranu byl táta dobrý,
vážím si ho.

Nakonec vydělal spoustu peněz, aby
mě teď mohl zaopatřit. Ale v době
mého dospívání a dětství tam vůbec
nebyl. Žádná pozornost. A jednou
ročně krátké telefonáty. Když jsem šla
poprvé do školy, byl pryč.

Vlastně mám dobrého tátu.

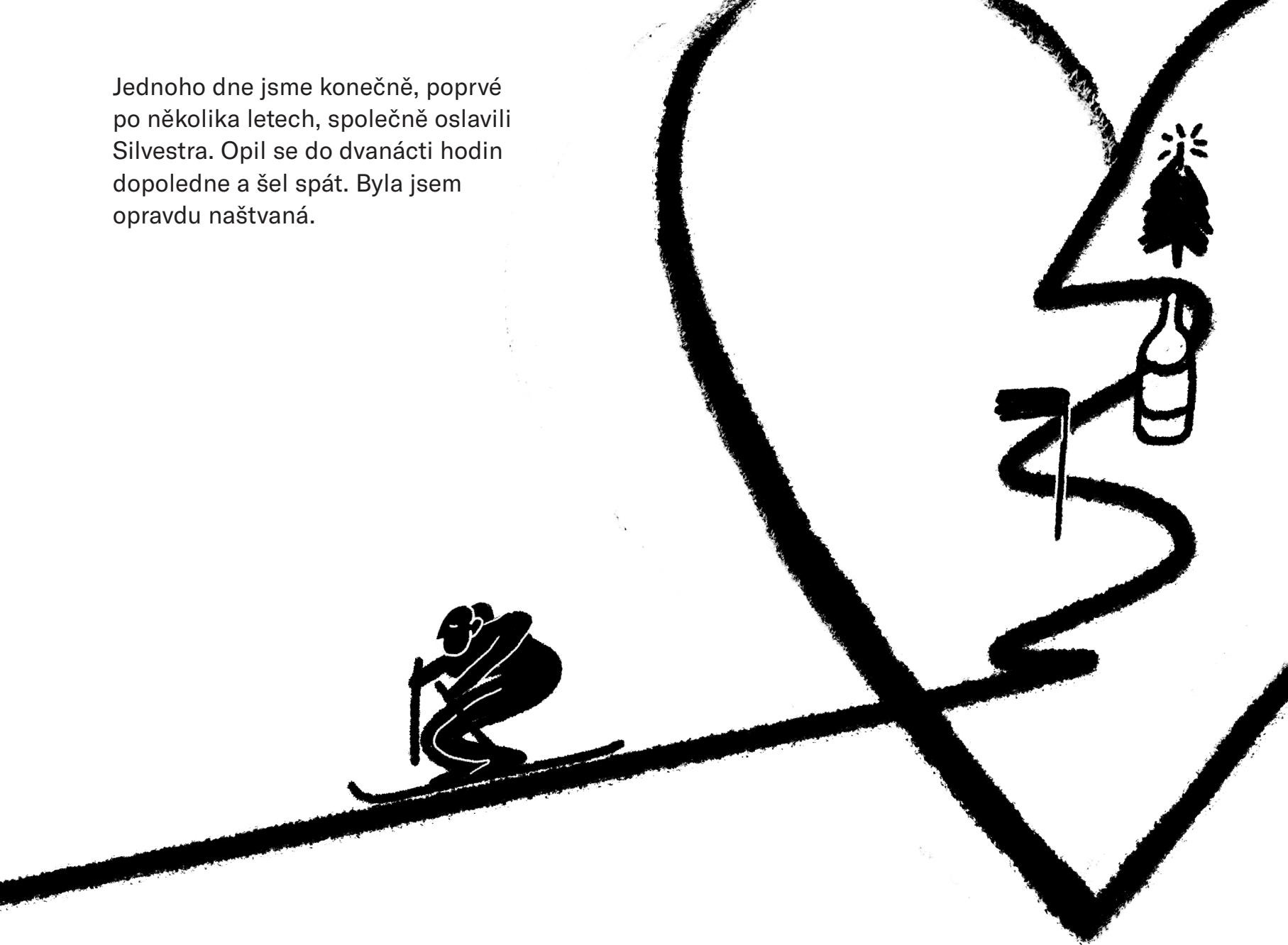

Můj otec je však alkoholik. Z dětství si pamatuji mnoho vzpomínek na to, jak se opíjel až do úplného zapomnění. Vždycky, když ke mně přišel a seděl se mnou, šli jsme do pivnice (pivního baru) a on si dal jedno pivo a pak dál, dál, dál. Nakonec spadne na ulici, já ho zvednu ze země (to už mi bylo 13 let).

Přimělo mě to myslet si, že už nikdy nebudu pít ani kouřit. Ha ha. Na zdraví.

Jediná událost, na kterou kdy přišel, byla moje promoce. Byla to pro mě velká věc. Opil se a spadl do křoví. Velmi trapné. Všichni to viděli.

Jednoho dne jsme konečně, poprvé po několika letech, společně oslavili Silvestra. Opil se do dvanácti hodin dopoledne a šel spát. Byla jsem opravdu našťvaná.

Zdá se mi, že ačkoli jsem v dětství
neměla žádnou mužskou oporu, tak
teď ji naopak u mužů hledám.
Někdy chci, aby mě někdo uklidnil.
Nejsem vůbec dominantní člověk.

Moji rodiče žili 20 let odděleně.
Ale nikdy si nikoho jiného nenašli.

Matka k němu chodí i nyní.

Možná ho mám tak ráda, že se mi
hnusí, když pije nebo kouří.

Možná jednou budu chtít dítě.

170 Moje máma nikdy nebrala vážně
výběr mého přítele.

TOMÁŠ

28 let

Nejlepší, co mi mohl říct otec, bylo:
„Večer si musíme o tom promluvit“.

tati?

Poslední vzpomínka na tátu: byla,
když babi s dědou vlastně nevěděli,
že se s ním nebavím, ale pak to zjistili
a donutili mě tam přijít k nim, a rodiče
tam zrovna náhodou přijeli.

Náhodou?

No aspoň doufám.

Otec vstoupil do pokoje a začal křičet,
že je to všechno moje chyba a nějaký
výčitky. Všechno mi může odpustit,
když přijdu do baráku.

Ale k čemu to má být?

Řekl jsem, že ne. To nebude.

Ta situace se zhoršila. Furt křičel,
brečel. Nostalgický mě obejmul
a odešel. Odešel jsem z domu.

Můj táta má tři firmy a furt jezdí někam
pracovat. Workoholik, většinou je
nervózní. A v nějakou dobu jsem začal
cítit, jako že to není domov. Hádali jsme
se furt. A v jeden den jsem odešel.
Bydlel jsem u kamaráda asi tak týden,
pak jsem našel novej byt a už jsem se
nevrátil.

Má narcistickou poruchu.
Hrál si se mnou, ale dělal to tak že spíš musí než že chce.

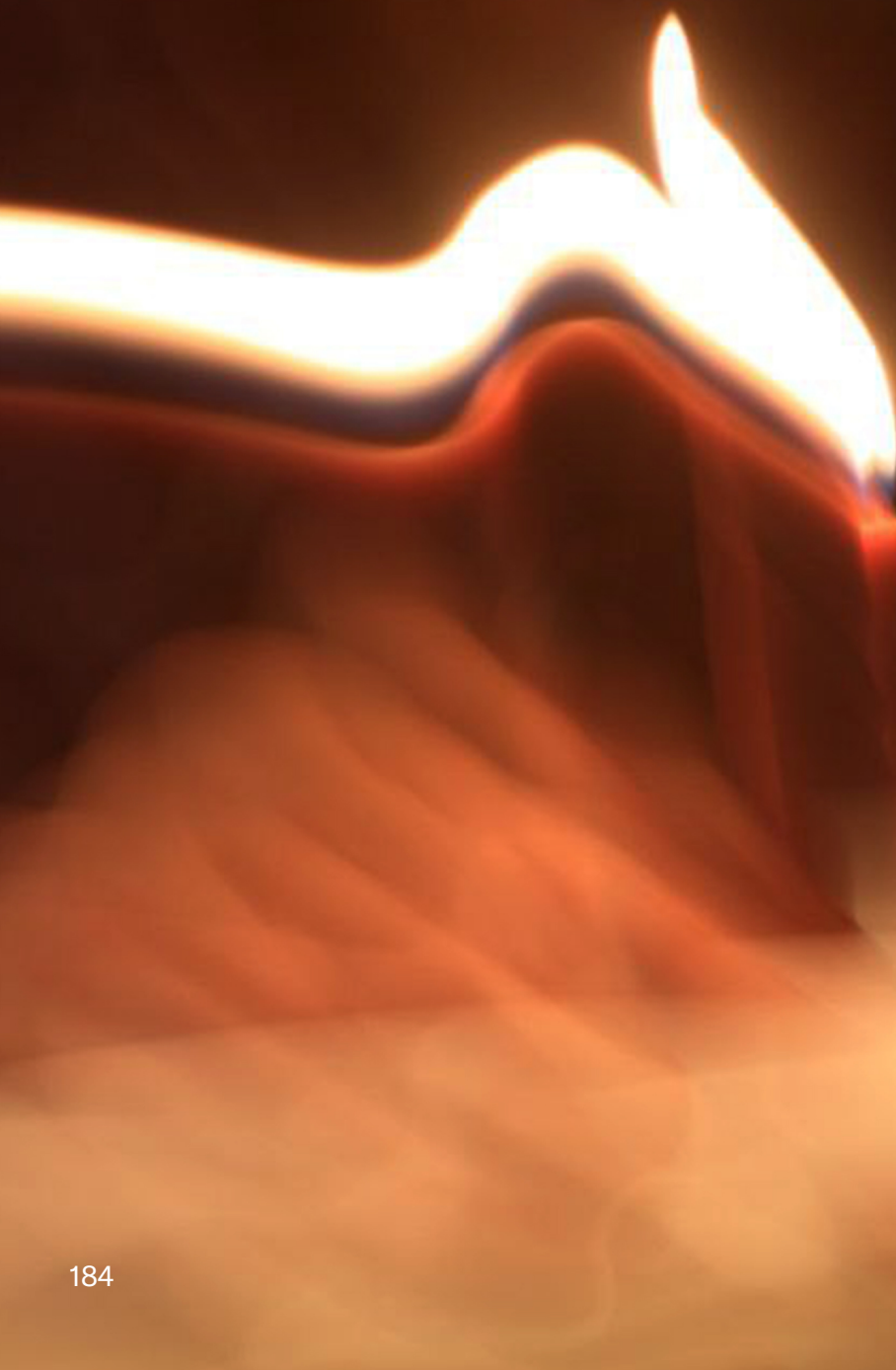
Ve 13 jsem poprvé odešel z domu.
Pak, když mě našli, tak první věc kterou
řekl byla „Co tomu řeknou lidi?“

Co
tomu
řeknou
lidi
???

Brácha jednou řekl, se ho bojí.

Občas byly facky. Ale žádný pocit
z toho nemám.

V dětství se vždy pak omlouval.
Ale pak to dělal znovu.

Jednou v létě jsem začal řešit ty problémy, který mám od táty. A poradili mi napsat dopis, ve kterém musel napsat všechno, co mi udělal otec a pak to spálit. Tak jsem měl 12 stránek. A to mi fakt pomohlo.

Nejsem špatnej. On je BLBEJ!

Naučili mě špatně chodit. Rodiče tě učí chodit. Mně tu správnou důležitou informaci nedali. A teď jsem na nemocenské a musím se naučit chodit správně.

Nechci rodinu. Nemám strach z toho, že to nějak udělám špatně a tak. Jenom to nechci. Nechci v tom pokračovat.

Vypadáme podobně. Občas si nás lidi pletou. Ale moji sourozenci mi vůbec nejsou podobní.

Mohl mi koupit všechno.
Ale nic jsem od něho nechtěl.

INA

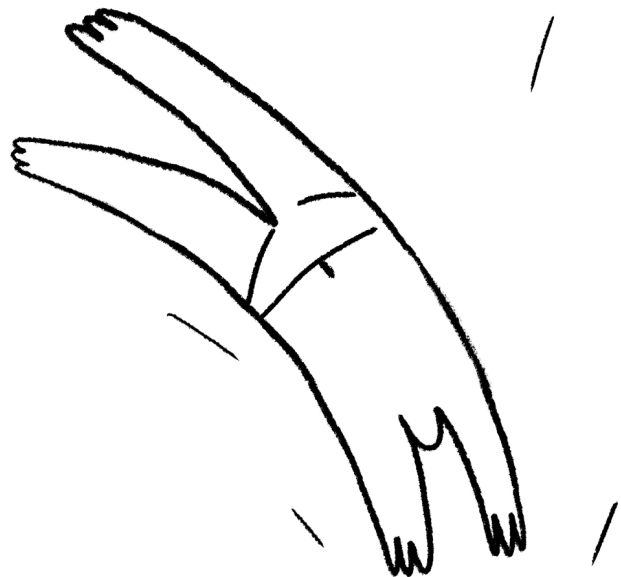
22 let

Jediná věc kterou mám od otce:
Je jím podepsané povolení vycestovat
do zahraničí pro osobu mladší 18 let. To
je u nás dokument nutný k vycestování
dítěte mimo území státu a jsou k tomu
potřeba podpisy obou rodičů.

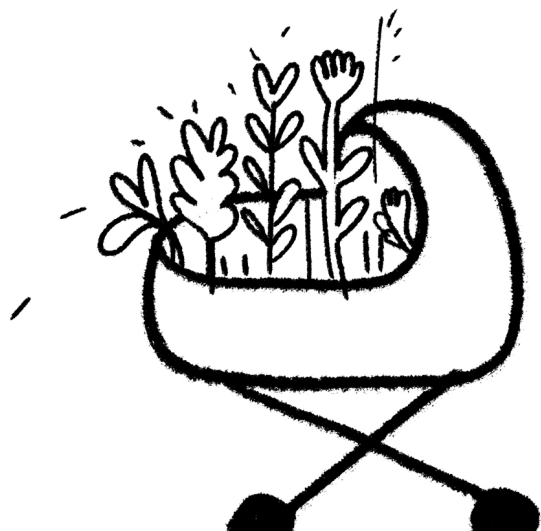
Podepsal ho když mi bylo 12.

ŠK.

Může mít člověk vzpomínku z doby, kdy mu byl pouhý jeden rok? Nebo je to jen myšlenka v hlavě plynoucí z potřeby mít v sobě uchovaný obraz otce, který ale vůbec nemusí být reálný?

Ležím v barevném kočárku, je mi jeden rok, je jaro, ve vzduchu voní květy šeríku, je čas oběda, stojíme v parku u našeho domu (u šedého panelového domu – jeden z řady totožných), opodál stojí moje matka (jako ochranka v supermarketu) a natahují se ke mně ruce – nejsou ale její, jsou to ruce muže ve vojenské uniformě, i když mě velmi známého, nevidím jeho tvář.

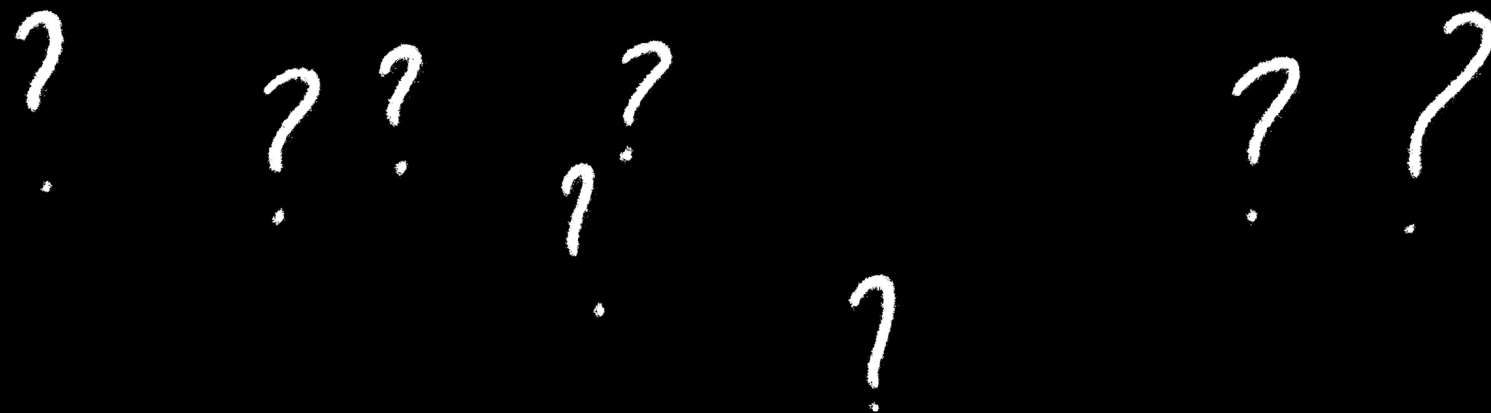
Nikdo nic neříká.

Proč nikdo nic neříká?

Říkají jenom, že vypadám přesně jako on, jen oči a úsměv mám po matce. Nevím o něm takřka nic. Nemám jeho fotku, nevím proč ho neznám. Jeho další život či příběh je pro mě tajemstvím. Stejným tajemstvím je pro mě to, proč se všechno s ním související stalo tak, jak se stalo. Ale já to asi ani nechci vědět – nejsem zoufalá z této nevědomosti a nemám potřebu tento příběh znát a ani se o něj jakkoliv zajímat. Nemusím mu rozumět. Zvlášť teď, v tuhle dobu, akorát by mne to stresovalo.

Možná kdybych zůstala v Bělorusku a neřešila teď život chudého studenta v Čechách, nebudovala zas vše téměř od začátku, tak bych asi teď v tuhle chvíli hledala otce o něco aktivněji.

Můj otec je Tatar. Mám tatarské kořeny. Má to na můj charakter nějaký vliv? Nebo je to jen výchovou silné/tvrdé matky, která se rozhodla že mě bude vychovávat sama? Mohou se projevit tyto kořeny, pokud v mém dětství neexistoval žádný vliv tatarské kulturní výchovy?

Máte zajímavé druhé příjmení, kdo je váš otec?

V mé zemi po jméně a příjmení vždy následuje druhé příjmení, to je ekvivalentem vycházejícím z otcova jména. Například: Ina Dubava Ildusovna – otec Ildus Šajdulin Vagizovič. Alena Dubava Igorevna – otec Igor Dubov Konstantinovič. Ildus je v Bělorusku exotické jméno, každý podle toho jména v mém příjmení pozná že můj otec musí být odjinud. Každopádně mít neruského otce v Bělorusku není pro dítě nejtěžší, zvláště když nevíte kdo to je.

Každé dítě se začne od určitého věku zajímat o svět kolem sebe, je zvědavé a třeba i začne svůj svět porovnávat se světy ostatních. Já si myslím, že v určitém okamžiku jsem si začala uvědomovat, že něco k obrazu „plnohodnotné“ rodiny mi v životě chybí, nebo někdo.

Bylo mi asi šest let a s maminkou jsme měli vždy spoustu fotoalb a analogových filmů. Jednoho dne si říkám: Máma přijde později z práce a já budu doma sama. Teď je ta chvíle! Nikdo se to nedozví, když všechno bude na stejném místě. Takže... nikdy jsem ho neviděla, nevěděla jsem jak vypadá, ale přesto jsem se snažila najít na negativu člověka, který by mohl být můj otec. Ale nic „podobného“ mému pátrání tam nebylo. Příroda, příbuzní které znám, já, máminy kamarádky, nic nadpřirozeného.

„Otec mi to zakázal“.

„Můj otec mi nic nezakazoval“.

Myslím, že z toho, co jste si doted přečetli si můžete říkat: Tak proč ses ho nepokusila najít?

Možná tehdy, a v zásadě i teď, myslím, že by to způsobilo velké nepohodlí mé matce. Když to tak pilně tajila a nikdy nechtěla nic říkat. Nemůžu za ni odpovídat, ale asi k tomu měla nejspíš nějaký vážný důvod. A asi taky z respektu k ní a k tomu že to byla ona kdo mě vychovával, jsem nechtěla nějak tlačit na možný konflikt mezi námi dvěma. Je to z mé strany laskavost? Doufám, že ne. Ale jestli vybírám mezi tím co bych se ráda dozvěděla a tím abych neublížila někomu blízkému, raději si vyberu druhou variantu.

Na co jsme přišli a co nám pomáhá...

ALENA

- + Rostliny, péče o ně, pěstování. A hlavně mě uklidňuje, když vidím výsledek. Nebo když vidím květiny kvést.
- + Chodím na procházky s pejskem. Máme velkého psa a většinou po okolí běhá jako závodní auto, je to uklidňující.
- + Někdy nakupuji drahé potraviny. Nebo dělám džem (v létě), abych se cítila jako dítě, bez starostí. Je to práce na celý den.
- + Uklízení.
- + „Můj přítel je anděl“ (film), viděla jsem to tak 300x, ale pokaždé se zasměju.

JAN

- + the songs: Bulls on Parade and Snakecharmer — Rage Against the Machine
- + Můj pes Andy
- + Po 4,5 měsíců: Moje přítelkyně

JULIE

+ Komunikace s dospělými muži, můj otec mne nikdy jako dospělou nebral, oni mne narozdíl od něho berou jako sobě rovnou.

+ Depeche Mode (kapela), jsou pro mě jako rodina.

the songs:

Depeche Mode – Freelove

Depeche Mode – Broken

Depeche Mode – Goodnight Lovers

Depeche Mode – When the body speaks

+ Reflexe a dobré vzpomínky o něm. Ted' už na něj myslím jen občas, ale už mě to skoro nebolí.

+ Obecně platí, že jakékoliv anime, zejména ta, ve kterých se slabí lidé se stávají silnými.

Moje oblíbené:

Jojo

Cool teacher Onizuka

Children on the slope

Mob psycho 100

- + V takových chvílích se dívám na dokumenty o sériových vrahách. S kamarádkou si z toho děláme srandu. A v tiktoku jsou vtipy jako „věděli jste, že ženy pro uklidnění sledují dokumenty o skutečných vraždách? A stále si chcete hrát s jejich pocity? Good luck!“
- + No, na uklidnění funguje dobře hudba, rozhovory s přáteli.
- + Občas o tom mluvím s maminkou, ale ona to pak může použít proti mě.

TIMUR

- + K tomu abych se z něj dostal mi hodně pomáhá fyzická aktivita, když se pomocí ní unavím tak, že už nic pak nemůžu dělat a ani na nic myslet.
- + Z filmů / hudby mi pomáhá něco více „dynamického“, něco, do čeho „zapeču“.
- + LAJKO/BALANESCU/VOŁOSI – Live at Mupa Budapest

JULIE

- + Bohužel, jenom čas. Radši budu plakat a pak se s novými silami pohnu dál. I když upřímně, mám ráda být smutná. Když jsem smutná, nemluvím s lidmi a nesdílím své problémy, protože pak začanu plakat. A fakt nenávidím si stěžovat.
- + Ještě k „rozptýlení“ mi pomáhají hloupá vtipná videa a samozřejmě sport.
- + Skateboard nebo volejbal. Protože si myslím, že tím nahrazuji psychickou bolest tou fyzickou.

TOMÁŠ

- + Meditace, posilování, procházky.
- + Když mám nějaký problém, tak si sednu a zkusím o něm přemýšlet jinak, jakoby z jiného úhlu. Jeden je, aby mě to co nejméně stresovalo. Nechci aby mě ty myšlenky pronásledoval. Chci to v sobě rozebrat.
- + Pak si připomenu jaký dobrý věci, které v životě mám. Pak si připomenu, že nejsem jediný člověk, který to zažívá, že jsou lidi, kteří mají podobné problémy a můžou to zvládnout. A pak přemýšlím, proč mi to zrovna tak vadí. Snažím si představit, čeho se vlastně bojím. Když jsem se bál táty, tak jsem přemýšlel o tom, co se může stát když ho potkám, jak bych tu situaci vyřešil. Mám už na to plán, kdyby náhodou.
- + Ještě poslouchám meditační nahrávky. Ale pouštím si to opakovaně, jednou to nestačí.
- + Vana a ten klid který mi dává, to mi pomáhá.

- + Procházka. Jenom já a hudba.
- + Koukat na psy, kteří jak běhají, všimli jste si někdy že se nikdy se neunaví?
- + Vlaky.
- + Longboard. Noční jízdy, kdy člověk může vypnout a soustředí se jen na svoje tělo a cestu.
- + Hudba. Často byva smutná. Ale jak jinak? Pomáhá.
the songs:
Bob Dylan – Girl from the North Country
La Femme – Tu t'en lasses
IDLES – Progress
Kino – Děřevo
- + Ležet na zádech, na tvrdé podlaze. Zdá se mi, že, když se mi záda narovnají, dýchání je pak jednodušší, víc vnímám jak mi ten vzduch vstupuje těla.
- + Koncerty. A nebo spíš spolecnoast a koncerty.

Rada bych poděkovala všem lidem,
které se zapojili do toho projektu:
všem, kdo sdílel svůj příběh, kdo
pomohl s redakturou a překladem
textu a vedoucí tyto práce za řady.

„Bez otce“

autor: Ina Dubava

kniha vyrobená jako bakalářská práce

na oboru Výtvarné umění

specializace Grafický design

pod vedením prof. Evy Hudečkové

na Fakultě designu a umění Ladislava

Sutnara, Západočeské univerzity v Plzni

v roce 2022

naklad: 3 ks.